

[Heising.]

glemmes eller overses, at man ikke valgte den for Københavns kommune billigste løsning, men tværtimod valgte den for Københavns kommune dyreste løsning, fordi man anså den for den bedste.

I sine slutbemærkninger ved fremsættelsen af forslaget til beslutning gjorde det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard nogle ret mystiske bemærkninger om, at han havde forstået det således, at den daværende trafikminister var blevet tilskyndet til at bevilge tilskuddet af det forhold, at der bag andragendet stod en enstemmig kommunalbestyrelse, og han hævdede, at dette var en meget farlig tankegang. Nu ved jeg ikke, hvor det ærede medlem har denne opfattelse fra, og det tilkommer ikke mig at svare for den daværende minister, det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Ullerup); men jeg ved, at det ikke kan forholde sig som af det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard antydtes. Som han selv redegjorde for det, indsendte magistraten sit andragende til ministeriet den 19. marts 1953 og modtog tilsagn den 19. maj samme år; magistraten udformede sit forslag til borgerrepræsentationen og nævnte heri tilsagnet om vejfondstilskud den 26. i samme måned. Først den 11. juni 1953 kom forslaget til første behandling i borgerrepræsentationen, og derfor kunne ingen på det tidspunkt, da tilsagnet blev givet, vide noget som helst om, hvorvidt der stod en enstemmig kommunalbestyrelse bag andragendet. Det forholdt sig jo notorisk lige modsat. Det fremgår af borgerrepræsentationens forhandlinger, at der ved sagens første behandling absolut ikke var enighed i kommunalbestyrelsen; enighed blev først tilvejebragt efterhånden.

Formanden ser strengt på mig ... Jeg skal slutte med at sige, at den socialdemokratiske gruppe i folketinget mener ikke, der er noget rimeligt grundlag for, at ministeren skal opfordres til at foretage denne henvendelse til Københavns kommune, og vi kan ikke rigtig forestille os, at det er rimeligt, at folketinget ved en umiddelbar afstemning tager stilling uden nærmere at undersøge de saglige oplysninger og det saglige materiale, der foreligger i denne sag. Derfor agter jeg efter forhandlingens slutning at stille forslag om, at det foreliggende

forslag til beslutning henvises til et 17 mands udvalg.

Paabøl: Jeg kan på mit partis vegne anbefale det foreliggende forslag til beslutning. Jeg har allerede under mit spørgsmål til ministeren for offentlige arbejder den 26. september i år givet udtryk for mine synspunkter i denne sag, og jeg kan henholde mig til, hvad jeg dengang sagde. Det lykkedes ikke dengang at få den højtærede minister til at fremkomme med udtalelser om sit personlige syn på den foreliggende sag. Det er ministeren kommet med i dag, men jeg synes, den højtærede minister tager alt for tungt på denne sag. Der er ingen, der overhovedet har tænkt sig at anfægte det kommunale selvstyre; der er tale om en henstilling til kommunen, og der er ingen, som bestrider kommunens ret til at fastholde den givne bevilling. Men på grund af de store værdier, som trues med ødelæggelse, skulle det synes en selvfølge, at man anmodede Københavns kommune om på ny at tage denne sag op til overvejelse.

Jeg kan ikke forstå, det skulle være nødvendigt at behandle denne sag i et udvalg; jeg kan i det hele taget ikke forstå, at det skulle ligge så tungt, som man fra visse sider synes. Nogen egentlig bedømmelse af de forskellige muligheder — om man skal rulle bygningen, lave kolonnade eller nedrive den — mener jeg ikke det er muligt på det foreliggende grundlag at foretage i dag. I denne forbindelse kan trafikale synspunkter ikke udelukkende være afgørende, de trafikale synspunkter må afvejes med andre, og der skal meget vægtige trafikale hensyn til, for at man vælger denne samfundsmæssigt meget dyre løsning. Men jeg tror nok, de fleste har en utryk fornemmelse af, at den omstændighed, at Københavns kommune har kunnet opnå 85 pct.s refusion af omkostningerne ved nedrivningen, kan have været af afgørende betydning for, at man har valgt denne dyre løsning; og hvis det ikke er tilfældet, er jo ingen mere end Københavns kommune interesseret i, at sagen tages op på ny, og at denne mistanke afkræftes.

Som jeg nævnte under mit spørgsmål til ministeren, er det imidlertid ikke mindst den principielle side af sagen, som interesserer mig, og jeg sagde dengang, at jeg mente,